

36. CHUYỆN CHIM CÁT LỢI

Thuở Đức Phật ở tại thành Vương xá, bấy giờ Đề-bà-đạt-đa suy nghĩ: “Đức Phật có năm trăm quý thân áo xanh thường luôn luôn hầu hạ, bảo vệ. Đức Phật có trăm ngàn đại lực sĩ, không ai bì kịp, nay ta không thể hại vị ấy được, nên ta trở lại phụng sự xem xét chỗ yếu kém của vị ấy rồi mới có thể làm thương hại, mới có thể giết chết được.”

Nghĩ như vậy rồi ông mới đến trong đại chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, hướng về Đức Phật cầu xin sám hối và có suy nghĩ rằng: “Nếu nhận sự sám hối của ta thì sẽ có phương tiện, còn nếu không cho ta sám hối, ta sẽ làm cho tiếng xấu của Như Lai lan tràn khắp nơi.” Ông liền bạch Đức Phật:

–Thưa Thế Tôn, Ngài hãy cho tôi xin sám hối. Tôi muốn ở chỗ nhàn tịnh để tự tu tâm mình.

Đức Phật nói:

–Pháp vốn không lừa dối, những người lừa dối thì không có pháp.

Lục sư ngoại đạo đều nói:

–Đề-bà-đạt-đa có lòng tốt hướng về Phật sám hối, nhưng Đức Phật không nhận sự sám hối của ông.

Các Tỳ-kheo nói:

–Đề-bà-đạt-đa quanh co, dối láo dối với Đức Phật.

Nhưng Đức Phật nói:

–Đâu phải chỉ có ngày nay mới vậy, mà ở thời quá khứ lâu xa, ở nước Ba-la-nại, có một vị vua tên là Phạm-ma-đạt, ban hành lệnh không sát sinh, bấy giờ có một người thợ săn, mặc y phục Tiên nhân, giết hại các con nai, con chim, nhưng không ai biết.

Lúc ấy có con chim Cát lợi nói với mọi người:

–Con người đại ác này, tuy mặc đồ của Tiên nhân, nhưng chính là người thợ săn, thường hay giết hại chúng ta mà không ai biết.

Mọi người đều tin lời nói chân thật của chim Cát lợi.

Chim Cát lợi lúc đó chính là thân Ta, gã thợ săn lúc ấy là Đề-bà-đạt-đa, còn nhà vua nay là Xá-lợi-phất.